

ἡγουμένοις εἶναι τὸν βίον καὶ ἀρχὴν τὸ γενέσθαι ἀνθρώπων
 συμφορᾶς τῆς μεγίστης· τοῦτο δὲ φησιν Ἀριστοτέλης καὶ τὸν
 Σειληνὸν συλληφθέντα τῷ Μίδα ἀποφήνασθαι. βέλτιον δ'
 αὐτὰς τὰς τοῦ φιλοσόφου λέξεις παραθέσθαι. φησὶ δὲ ἐν
 5 τῷ Εὐδήμῳ ἐπιγραφομένῳ ἢ Περὶ ψυχῆς ταυτί (fr. 44)· 'δι-
 όπερ, ὦ κράτιστε πάντων καὶ μακαριστότατε, πρὸς τῷ μακα-
 ρίους καὶ εὐδαίμονας εἶναι τοὺς τετελευτηκότας νομίζειν καὶ
 τὸ ψεύσασθαι τι κατ' αὐτῶν καὶ τὸ βλασφημεῖν οὐχ ὄσιον ὡς
 C κατὰ βελτιόνων ἡγούμεθα καὶ κρείττωνων ἤδη γεγονότων. καὶ
 10 ταῦθ' οὕτως ἀρχαῖα καὶ παλαιὰ διατελεῖ νενομισμένα παρ'
 ἡμῖν, ὥστε τὸ παράπαν οὐδεὶς οἶδεν οὔτε τοῦ χρόνου τὴν ἀρ-
 χὴν οὔτε τὸν θέντα πρῶτον, ἀλλὰ τὸν ἄπειρον αἰῶνα τυγχάνει
 διὰ τέλους οὕτω νενομισμένα. πρὸς δὲ δὴ τούτοις διὰ στόμα-
 τος ὃν τοῖς ἀνθρώποις ὄρᾳς ὡς ἐκ πολλῶν ἐτῶν [παλαιοῦ
 15 χρόνου] περιφέρεται θρυλούμενον — 'τί τοῦτ';' ἔφη. κάκεινος
 ὑπολαβὼν 'ὡς ἄρα μὴ γίνεσθαι μὲν' ἔφη 'ἄριστον πάντων,
 τὸ δὲ τεθνάναι τοῦ ζῆν ἐστὶ κρεῖττον. καὶ πολλοῖς οὕτω παρὰ
 τοῦ δαιμονίου μεμαρτύρηται. τοῦτο μὲν ἐκείνῳ τῷ Μίδα λέ-
 D γουσι δήπου μετὰ τὴν θήραν ὡς ἔλαβε τὸν Σειληνὸν διερω-
 20 τῶντι καὶ πυνθανομένῳ τί ποτ' ἐστὶ τὸ βέλτιστον τοῖς ἀνθρώ-
 ποις καὶ τί τὸ πάντων αἰρετώτατον, τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲν
 ἐθέλειν εἰπεῖν ἀλλὰ σιωπᾶν ἀρρήκτως· ἐπειδὴ δὲ ποτε μόλις